

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/121/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115219550
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1115219550.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členov senátu JUDr. Marty Šašinkovej a Mgr. Radoslava Prutkaya, v právnej veci žalobcu L.. O.D. C., D.. X.X.XXXX, H. XXX, XXX XX C., práv. zast. JUDr. Lívia Krnčoková, advokátka, 29.augusta č. 5, 811 08 Bratislava, IČO: 30 856 108, proti žalovanému MHOLD, s.r.o., v likvidácii, Révová 7, 811 02 Bratislava, IČO: 35 750 430, práv. zast. Advokátska kancelária Roštár-Slovák, s.r.o., Révová 7, 811 02 Bratislava, IČO: 36 858 731, o splnenie povinnosti, o odvolaní žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 27Cb/147/2015 - 464 zo dňa 11.11.2022 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/147/2015 - 516 zo dňa 9.1.2023, jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 27Cb/147/2015 - 464 zo dňa 11.11.2022 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/147/2015 - 516 zo dňa 9.1.2023 v napadnutom výroku I., II., a III. p o t v r d z u j e .

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 27Cb/147/2015 - 464 zo dňa 11.11.2022 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/147/2015 - 516 zo dňa 9.1.2023 v napadnutom výroku IV. zrušuje.

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 70%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť každý prvý pracovný deň mesiaca v čase od 9:00 hod. do 15:00 hod. umožniť žalobcovi v sídle žalovaného nahliadať do nasledovných dokladov žalovaného, a to počnúc do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia v lehote 6 (šiestich) mesiacov a strpieť vyhotovenie ich fotokópii: účtovná kniha - denník žalovaného za roky 2012, 2013 a 2014; došlé a vyšlé faktúry žalovaného za roky 2012, 2013, 2014 a za rok 2015 do 16.07.2015; zmluvy uzatvorené žalovaným v rokoch 2012, 2013, 2014 a v roku 2015 do 16.07.2015 s hodnotou poskytnutého plnenia 10.000,- EUR a viac; mzdové listy vystavené žalovaným za roky 2012, 2013, 2014 a za rok 2015 do 16.07.2015; zoznam hnutelného a nehnuteľného majetku žalovaného; zmluva o vypracovaní analýzy výhodnosti investičného zámeru žalovaného investovať do výstavby obnoviteľných zdrojov v Rumunsku; výpisy z bankových účtov žalovaného za roky 2012, 2013, 2014 a za rok 2015 do 30.06.2015; návrh základnej koncepcie podnikateľskej činnosti žalovaného v zmysle spoločenskej zmluvy. Druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, tretím výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie vo výške 70 % a štvrtým výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 21.7.2015 domáhal v súlade s § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka uloženia povinnosti žalovanému poskytnúť žalobcovi k nahliadnutiu doklady týkajúce sa žalovaného, presne špecifikované v žalobe. Zároveň žiadal nahradiť trovy konania. Žalobca uviedol, že je spoločníkom žalovaného s 30% obchodným podielom predstavujúcim vklad na základnom imaní spoločnosti vo výške 9.959,- EUR. Od roku 2013 žalovaný napriek výzvam a písomným žiadostiam dlhodobo odopiera žalobcovi právo nahliadať do dokladov žalovaného podľa § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka, a to tak pri osobnej návšteve v sídle žalovaného a tiež prostredníctvom jeho splnomocneného právneho zástupcu. Žalovaný na žiadosti žalobcu reagoval tak, že je pripravený umožniť žalobcovi nahliadnuť do dokladov spoločnosti, avšak požadoval, aby termín nahliadnutia bol vopred dohodnutý. Žalovaný neposkytol žalobcovi žiadny termín a termíny navrhované zo strany žalobcu nevyhovovali žalovanému. Žalobca vyslovil obavu, že u žalovaného dochádza k preskupovaniu a presmerovaniu aktív, ako aj k tlmeniu podnikateľskej činnosti v prospech iných subjektov a je tu dôvodná obava, že dochádza k porušeniu zákazu konkurencie druhým spoločníkom a zároveň konateľom žalovaného.

3. Žalovaný na svoju procesnú obranu v odpore proti rozkazu na plnenie uviedol, že považuje petit rozkazu na plnenie za nevykonateľný. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu a žalobný nárok neuznal z dôvodu, že žalobcovi nikdy nebránil vo výkone jeho práva ako spoločníka nahliadnuť do dokladov žalovaného, ktoré mal k dispozícii na adrese žalovaného. Žalovaný navrhol, aby súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Žalobca v priebehu konania poukázal na účelové konanie konateľa žalovaného, keď zvolal valné zhromaždenie s programom, na ktorom má byť prerokovaná žiadosť žalobcu o nahliadnutie iba do dokladov za rok 2015 aj napriek vedomosti, že žalobca dlhodobo žiada nahliadnuť do dokladov žalovaného aj za roky 2012 - 2014. Podľa žalobcu valnému zhromaždeniu nevyplýva právomoc prerokovávať žiadosť spoločníka o nahliadnutie do dokladov žalovaného, svoje právo odvodzoval z ust. § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka a uzatvorenej spoločenskej zmluvy žalovaného. Podľa názoru žalobcu realizácia tohto práva nie je obmedzená len na čas zasadnutia valného zhromaždenia. Na zasadnutí mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného dňa 15.11.2018 žalobcovi bolo umožnené nahliadnuť iba do účtovnej knihy - denníka žalovaného za rok 2015, avšak nebol mu poskytnutý dostatočný časový priestor na preštudovanie dokladov (orientačne po 2,5 hodinách bolo zasadnutie valného zhromaždenia prerušené s tým, že bude zvolané ďalšie zasadnutie, na ktorom sa bude pokračovať v nahliadaní dokumentov) a ani umožnené zhotoviť si fotokópie z denníka žalovaného. Žalobca sa o pokračovaní zasadnutia (napriek zaslanej pozvánke) dozvedel až po termíne zasadnutia valného zhromaždenia. Žalobca sa domáhal svojho práva nahliadnuť do dokladov žalovaného aj za roky 2012 - 2014, čo mu však umožnené nebolo. V otázke či súčasťou práva na sprístupnenie dokumentov je i právo na vyhotovenie kópii (bezplatne) poukázal na rozhodovaciu činnosť slovenských a českých súdov. Žalobca vytýkal žalovanému, že sa nechcel dohodnúť na termínoch navrhovaných žalobcom a zvolával valné zhromaždenia v inom termíne.

5. Žalovaný v priebehu konania uviedol, že vzťahy medzi žalobcom a ostatnými spoločníkmi žalovaného sú dlhodobo narušené, žalobca inicioval voči žalovanému a jeho ostatným dvom spoločníkom viacero súdnych sporov. Doklady, ktoré žalobca žiada k nahliadnutiu, sú uložené v archíve mimo sídla spoločnosti a žiadny právny predpis neukladá žalovanému povinnosť archivovať doklady na adrese jeho sídla. Žalovaný sa vyjadril, že na valné zhromaždenia bol žalobca riadne pozývaný a k požiadavke žalobcu o nahliadnutiu dokladov aj za roky 2012 - 2014 bude postupne zvolávať valné zhromaždenia.

6. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 26.2.2019 upravil petit žaloby nasledovne: „Žalovaný je povinný každý prvý pracovný deň mesiaca v čase od 9:00 hod. do 15:00 hod. umožniť žalobcovi v sídle žalovaného nahliadať do nasledovných dokladov žalovaného a strpieť vyhotovenie ich fotokópií: účtovná kniha - denník žalovaného za roky 2012, 2013 a 2014; došlé a vyšlé faktúry žalovaného za roky 2012, 2013, 2014 a za rok 2015 do 16.7.2015; zmluvy uzatvorené žalovaným v rokoch 2012, 2013, 2014 a v roku 2015 do 16.7.2015; mzdové listy vystavené žalovaným za roky 2012, 2013, 2014 a za rok 2015 do 16.7.2015; zoznam hnutelného a nehnuteľného majetku žalovaného; zmluva o vypracovaní analýzy výhodnosti investičného zámeru žalovaného investovať do výstavby obnoviteľných zdrojov v Rumunsku; výpisy z bankových účtov žalovaného za roky 2012, 2013, 2014 a za rok 2015 do 30.6.2015, návrh základnej koncepcie podnikateľskej činnosti žalovaného v zmysle spoločenskej zmluvy, a to počnúc právoplatnosťou rozsudku až do doby, pokiaľ bude žalobca spoločníkom žalovaného“.

7. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 27Cb/147/2015-249 zo dňa 12.3.2019, ktorým vyhovel žalobe po pripustení zmeny petitu (uznesením na pojednávaní dňa 12.3.2019). Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v celom rozsahu. Krajský súd v Bratislave následne rozhodol uznesením sp. zn. 1Cob/207/2019 zo dňa 30.9.2021 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obdo/21/2019 zo dňa 29.5.2019 (R 44/19) a vytkol súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal účelom žiadosti spoločníka na nahliadnutie do dokladov a materiálov spoločnosti, a to tak v kontexte rozsahu ako aj doby, počas ktorej môže spoločník (žalobca) nahliadať do dokladov. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bolo náležite sa vysporiadať so skutočnosťou, či v konkrétnej veci, v ktorej sa spoločník žalobou domáha sprístupnenia dokladov spoločnosti, sa jedná o doklady, ktoré má spoločník právo požadovať, alebo sa jedná o doklady, ktoré sa týkajú bežného chodu spoločnosti, a do ktorých majú právo nahliadať len členovia dozornej rady, nakoľko právo nahliadať do všetkých dokladov spoločnosti zákon zveruje členom dozornej rady, pričom ani v spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá nemá zriadenú dozornú radu, neprechádzajú pri výkone práva podľa ustanovenia § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka na spoločníka oprávnenia, ktoré zákon zveruje dozornej rade ako kontrolnému orgánu spoločnosti. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa nevykonateľnosti výroku napadnutého rozsudku ukladajúcej povinnosť, ktorej splnenie nie je možné zo strany žalovaného vôbec preukázať, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní ustáliť, ako by bola vykonateľnosť rozhodnutia v danom prípade posudzovaná, resp. kedy by nastal moment splnenia povinností žalovaného, ktoré mu boli v rozhodnutí uložené.

8. Po vrátení veci, súd prvej inštancie zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 132 ods. 1, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, § 218 ods. 1, § 219 ods. 2, 391 ods. 2, § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., § 261 ods. 6 písm. a), § 105 ods. 1 - 3, § 122 ods. 1 - 3, § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj čl. V. bod 1 písm. p), čl. VI. bod 7 písm. j), čl. VIII spoločenskej zmluvy žalovaného a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca je spoločníkom spoločnosti žalovaného, ktorý sa v zmysle ust. § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka od roku 2013 bezúspešne domáhal voči žalovanému nahliadať do takých dokladov spoločnosti žalovaného, ktoré sú relevantné pre realizáciu jeho práva podieľať sa na riadení spoločnosti žalovaného a následnej kontroly činnosti, a pre realizáciu jeho práva uplatniť v mene žalovaného nároky na náhradu škody alebo iné nároky, ktoré má žalovaný voči konateľovi, príp. nároky na vrátenie plnenia vyplateného spoločníkovi v rozpore so zákonom. Nebolo sporné, že vzťahy medzi spoločníkmi sú navzájom voči žalobcovi trvalo narušené a ich intenzita je závažného charakteru. Súd prvej inštancie viazaný rozhodnutím odvolacieho súdu sa oboznámil s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/21/2019 zo dňa 29.5.2019 (R 44/2019), prehodnotil svoj právny záver a podrobil skúmaniu limity žalobou uplatneného práva žalobcu s ohľadom na rozsah samotných dokumentov a dobu, v ktorej dôjde k nahliadaniu do dokladov.

9. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobca žiadal (písomne, na zasadnutiach valných zhromaždeniach) o nahliadanie do dokladov spoločnosti, na tieto žiadosti žalovaný reagoval účelovo (k obštrukčnému správaniu žalovaného bližšie v bode 36. a 37. odôvodnenia rozhodnutia) a šikanóznym postupom bránil žalobcovi ako spoločníkovi spoločnosti žalovaného vo výkone jeho práva, ktoré sa dokonca zintenzívnilo aj po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie (v poradí prvého). Súd prvej inštancie prijal záver, že z ustanovenia § 122 Obchodného zákonníka však nemožno vyvodiť právo spoločníka nahliadať do všetkých dokladov spoločnosti. Iba členovia dozornej rady (kontrolný orgán) sú oprávnení žiadať od konateľov informácie a vysvetlenia o všetkých záležitostiach spoločnosti a nahliadať do všetkých obchodných a účtovných kníh a iných dokladov spoločnosti. Na spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá nemá zriadenú dozornú radu (aj keď ide len o fakultatívny orgán), neprechádzajú oprávnenia, ktoré zákon zveruje dozornej rade. Právo spoločníka v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka podlieha určitý limitom. Z hľadiska rozsahu informácií do obsahu týchto práv nepatrí právo dožadovať sa informácií, ktoré sa týkajú bežného chodu spoločnosti. Spoločník nesmie vykonávať šikanóznym spôsobom a ani spoločnosť nesmie postupovať šikanóznym spôsobom pri odopretí tohto práva. Spoločnosť je povinná umožniť nahliadnuť spoločníkovi do nich, prípadne mu umožniť, aby si z nich vyhotovil výpisy, odpisy prípadne ich kópie.

10. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie limitoval právo žalobcu na nahliadnutie do dokumentov a uložil povinnosť žalovanému umožniť nahliadanie do konkretizovaných dokumentov spoločnosti

žalovaného v primeranej dobe 6 mesiacov (1x do mesiaca v rozsahu 6 hodín) v sídle žalovaného a strpieť vyhotovenie ich fotokópií. Konštatoval, že nahliadnutím do súdnych rozhodnutí vymedzených dokladov žalovaného zo strany žalobcu dôjde k úplnej realizácii práva garantovaného ustanovením § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka, čo znamená, že prípadné neskoršie opätovné nahliadanie do dokumentov spoločnosti je vylúčené, keďže v tomto rozsahu zaniklo práva spoločníka vykonaním práva žalobcu. Vo vzťahu k uloženiu povinnosti žalovanému strpieť fotokópie dokumentov spoločnosti, súd uviedol, že sa tým nerozumie vyhotovenie kópií na náklady žalovaného, ako si mylne vykladal žalovaný, ale jedná sa o také fotokópie, ktoré si vyhotoví žalobca na vlastné náklady a žalovaný je povinný mu v tomto smere len vytvoriť priestor na vyhotovovanie kópií týchto dokumentov. Súd prvej inštancie zároveň ustálil, že vplyv na hodnotu obchodného podielu spoločníka, podiel na zisku, či likviditu spoločnosti nemajú zmluvy týkajúce sa bežného chodu spoločnosti, ktoré žalovaný uzatvára s rôznymi dodávateľmi a poskytovateľmi služieb a ktoré sú najmä s nižšou hodnotou plnenia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Cdo 3704/2009 z 22.2.2011, z ktorého vyplýva, že spoločník sa môže domáhať, aby mu spoločnosť umožnila nahliadnuť do všetkých zmlúv, ktoré spoločnosť uzatvorila v určitom období s určitou hodnotou plnenia. V rámci predmetnej veci, dospel súd prvej inštancie pri určení hranice hodnoty plnenia týchto zmlúv, do ktorých žiadal žalobca nahliadať, že primeranou hodnotou plnenia je hodnota, ktorá prevyšuje 10.000,- EUR. Zmluvy s hodnotou poskytnutého plnenia do sumy 9.999,- EUR sa týkajú bežného chodu spoločnosti, ide o plnenia, ktoré by nemali mať vplyv na likviditu spoločnosti a v dôsledku uvedeného aj na hodnotu obchodného podielu žalobcu.

11. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná a zaviazal žalovaného, aby umožnil žalobcovi nahliadať len do určitých dokladov spoločnosti a v určitej rozsudku obmedzenej dobe (I. výrok), a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol (II. výrok). O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie v rozsahu 70% (III. výrok) a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (IV. výrok).

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobca aj žalovaný. Súd prvej inštancie v rámci postupu podľa § 373 a nasl. C.s.p. vyhovel návrhu žalovaného a vydal uznesenie č.k. 27Cb/147/2015-516 zo dňa 9.1.2023, ktorým vo výroku I. opravil IV. výrok predmetného rozsudku v časti „...pričom o výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie“ a vo výroku II. návrh žalobcu zamietol. Svoje zamietavé rozhodnutie zdôvodnil tým, že v časti I. výroku predmetného rozsudku nedošlo k žiadnej chybe v písaní alebo inej zrejmej nesprávnosti, jedná sa o 3-dňovú lehotu v súlade s § 232 ods. 2, 3 C.s.p., to však nemení nič na skutočnosti, že žalovaný je povinný plniť rozsudkom uloženú povinnosť každý prvý pracovný deň mesiaca v čase od 9:00 hod. do 15:00 hod. po dobu 6 mesiacov.

13. Proti II., III. a IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol odvolaciemu súdu odvolaním napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že vyhovie žalobe aj v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobcovi voči žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vrátane trov odvolacieho konania. Žalobca odvolanie odôvodnil v súlade s § 365 ods. 1 písm. b), h) C.s.p. Súdu prvej inštancie vytykal vo vzťahu zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti (II. výrok), že nesprávne aplikoval § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď obmedzil právo žalobcu lehotou 6 mesiacov, žalobca v tejto časti rozhodnutie považoval za nedostatočne zdôvodnené a nepresvedčivé, pretože predmetné ustanovenie neustanovuje žiadny časový limit a v odôvodnení rozhodnutia absentuje vysvetlenie, na základe čoho sa súd domnieval, že v stanovenej lehote dôjde k splneniu povinnosti žalovaného. Taktiež žalobcovi nebolo zrejmé, akým spôsobom bude môcť svoje právo vykonať po uplynutí stanovenej lehoty, ak žalovaný dovtedy svoju povinnosť nesplní. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, na základe akých skutočností (judikatúry) vychádzal, keď dospel k záveru, že zmluvy s hodnotou plnenia do sumy 9.999,- EUR sa týkajú bežného chodu spoločnosti a nie je daný právny dôvod, aby bol do nich žalobca oprávnený nahliadať. Žalobca mal za to, že právo spoločníkov nahliadať do dokladov spoločnosti je bez obmedzenia a vyplýva nielen z § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka ale aj z čl. VI. ods. 7. písm. j) a čl. VIII. písm. b), d) spoločenskej zmluvy žalovaného. Podľa žalobcu rozhodnutie R 44/19 sa nedá aplikovať na prejednávajúcu vec, pretože nerieši situáciu, kedy právo spoločníka nahliadať do dokladov prináleží aj v zmysle spoločenskej zmluvy. V časti III. výroku rozhodnutia žalobca nebol stotožnený so záverom súdu, že jeho úspech v konaní bol len čiastočný, pretože predmetom sporu bol jeden nárok (nárok žalobcu nahliadať do dokladov spoločnosti).

Súd prvej inštancie vyhovel podstate predmetu konania, v časti týkajúcej sa doby nahliadania a určenia limitu plnenia zmlúv zamietol, a teda v konaní bol plne úspešný a patrí mu náhrada trov konania v celom rozsahu. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, akými úvahami sa súd riadil pri stanovení percenta úspešnosti žalobcu a neúspešnosti žalovaného. V súvislosti s výrokom IV. rozsudku žalobca poukázal na právny názor Krajského súdu Žilina uvedený v rozsudku sp. zn. 7Co/56/2020 zo dňa 9.9.2020 a potrebu rozhodnúť o trovách konania jedným výrokom, zohľadňujúcim plný úspech žalobcu vo veci samej.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý poukázal na zmätočnosť odolania žalobcu, pretože síce odvolaním nenapáda I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ale domáha sa jeho zmeny v súlade so žalobným návrhom, a teda napáda aj I. výrok rozsudku. V prípade limitácie práva spoločníka nahliadať do dokladov stanovením výšky hodnoty poskytnutého plnenia v konkrétnych zmluvách (10.000,- EUR a viac), žalovaný súhlasne so žalobcom, považuje odôvodnenie súdu prvej inštancie v tejto časti za nezrozumiteľné a nepresvedčivé. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že spoločenská zmluva obsahuje iba citácie niektorých zákonných ustanovení Obchodného zákonníka, pričom právo spoločníka nahliadať do dokladov žalovaného nie je absolútnym právom bez akýchkoľvek obmedzení. Žalovaný súhlasne s tvrdením žalobcu uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia o nároku na náhradu trov nie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri vyhodnocovaní percenta úspešnosti sporových strán v konaní. Nesúhlasil však s tvrdením žalobcu v rozsahu, že v konaní bol žalobca plne úspešný. Žalovaný zároveň odkázal na svoju argumentáciu uvedenú v ním podanom odvolaní proti výrokom I. a III. predmetného rozsudku.

15. Žalobca vo svojej odvolacej replike zotrval na svojich argumentoch v podanom odvolaní a uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení ničím nespochybnil dôvodnosť jeho odvolacích dôvodov.

16. Žalovaný vo svojej odvolacej duplike zotrval na svojich argumentoch uvedených vo vzťahu k odvolaniu žalobcu ako aj na odvolacích dôvodoch, ktoré uviedol vo svojom odvolaní proti I. a III. výroku predmetného rozsudku (bližšie nasledujúci bod tohto odôvodnenia).

17. Proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. zrušil, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný odvolanie odôvodnil v súlade s § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) C.s.p. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie závažné procesné pochybenia ako aj iné vady, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä skutočnosť, že súd neumožnil novozvolenému konateľovi žalovaného vyjadriť sa na pojednávaní dňa 12.3.2019 a konal s bývalým konateľom žalovaného, nevykonal navrhovaný výsluch H. H. V. O. F., pričom ich výpovedami mohlo byť preukázané, že žalovaný dokladmi, do ktorých nahliadania sa žalobca domáha, nedisponuje. Súd prvej inštancie nepreveril existenciu konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/147/2015, na ktoré upozornil žalovaný a ani nepreerušil predmetnú vec do právoplatného konania vedeného Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 36Cb/13/2022. Súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti zbraní v neprospech žalovaného, keď neustále usmerňoval žalobcu, aby upravil petit žaloby aj napriek tomu, že žalobca nebol v postavení spotrebiteľa a bol právne zastúpený. Uviedol, že súd prvej inštancie vydal rozhodnutie (I. výrok), ktorého sa žalobca v konaní nedomáhal, konal v rozpore s § 216 ods. 1 C.s.p., čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Naopak dôkazy predložené žalovaným preukázali, že žalovaný nijakým spôsobom nebránil žalobcovi vo výkone práv spoločníka. Za šikanózne považuje uloženie povinnosti žalovanému strpieť nahliadanie do zoznamu nehnuteľného majetku spoločnosti žalovaného, a to aj napriek tomu, že údaje, ktoré sa v ňom majú nachádzať, sú verejne prístupné. Súd prvej inštancie rovnako neodôvodnil, prečo uložil žalovanému povinnosť predložiť žalobcovi návrh základnej koncepcie podnikateľskej činnosti žalovaného a prečo má žalovaný povinnosť umožniť žalobcovi nahliadať do zmlúv, ktorých hodnota poskytnutého plnenia je 10.000,- EUR a viac, a nie vyššia alebo nižšia suma. Žalovaný mal za to, že právo spoločníka nahliadať do dokladov spoločnosti nie je absolútnym právom v porovnaní s právom dozornej rady nahliadať do dokladov spoločnosti. Spoločníci žalovaného sa tak dobrovoľne - čiastočne vzdali tohto práva tým, že dozornú radu nevytvorili. Žalovaný zhodne s rozhodnutím R 44/19. konštatoval, že spoločník má právo nahliadať iba do takých dokumentov, ktoré majú zásadný význam a vplyv na hodnotu spoločnosti, resp. obchodného podielu spoločníka. Na základe uvedeného žalovaný označil I. výrok napadnutého rozhodnutia za neurčitý a nevykonateľný. Vo vzťahu k III. výroku uviedol, že je nepreskúmateľný, doterajší úspech žalobcu nezodpovedá rozsahu, ktorý určil súd prvej inštancie.

18. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a k odvolacím námietkam žalovaného uviedol, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení nevytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal výsluch M.. O.. A. A. (v danom čase novozvolený konateľ žalovaného) na pojednávaní konanom dňa 12.3.2019, pretože žalovaný na pojednávaní nepreukázal okamih zániku funkcie bývalého konateľa ani zvolenie nového konateľa predložením zápisnice z valného zhromaždenia žalovaného, a iba ústne vyhlásenie o tom, že A. A.F. (ktorý sa premenoval na H. H.) sa stal novým konateľom žalovaného, nie je postačujúce. Žalobca uviedol, že žalovaný nezrejmil, aké rozhodujúce skutočnosti sa majú výsluchom A. A. zistiť, pretože v období 2012 - 2015 nebol konateľom žalovaného. V nadväznosti na námietku žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal výsluch H. H. V. O. F., žalobca sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 41. odôvodnenia rozsudku. Z výmeny viacerých konateľov v spoločnosti žalovaného (M.. O.. A. A. / H. H., U. N., L.. O. G.) je zrejme, že táto výmena konateľov bola iba účelová. Od 1.11.2021 bol opätovne zvolený do funkcie konateľa L.. O. G., ktorý následne začal tvrdiť, že doklady žalovaného nedisponuje, pretože ich mal odovzdať A. A.. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný navrhnutý výsluch A. A. V. O. F. nebol spôsobilý preukázať žiadne podstatné skutočnosti pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku. K tvrdeniu žalovaného, že súd prvej inštancie neustále usmerňoval žalobcu na úpravu petitu žaloby, žalobca poukázal na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktorý takýto postup súdu prvej inštancie nevytkol. Žalobca ďalej uviedol, že súd prvej inštancie neprisúdil žalobcovi viac, ako sa domáhal, ani mu nebolo prisúdené niečo iné, ako žalobca žiadal, a preto nedošlo k porušeniu § 216 ods. 1 C.s.p.. Argument žalovaného o nevykonateľnosti I. výroku rozsudku považoval za účelový, pretože je jasné a zrejme, do ktorých dokladov spoločnosti žalovaného má právo žalobca nahliadať. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o predčasnom podaní žaloby a napak predložením listinných dôkazov preukázal, že mu od roku 2013 nie je umožnené nahliadať do dokladov žalovaného, zo strany žalovaného sú práva žalobcu podľa § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka neustále porušované a poukázal na závery súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 37. - 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca sa nestotožnil s námietkou žalovaného o povinnosti strpieť nahliadanie do zoznamu nehnuteľného majetku žalovaného. Uviedol, že údaje katastra nehnuteľností sú síce verejné, avšak nie je možné v nich vyhľadávať iba podľa obchodného mena právnickej osoby bez poznania toho, v akom katastrálnom území sa nehnuteľnosť nachádza a bez poznania iných údajov o nehnuteľnosti. V reakcii na tvrdenie žalovaného o údajnom vzdaní sa práva spoločníkov žalobca uviedol, že je nevyhnutné prihliadnuť na dojednanie spoločníkov v spoločenskej zmluve (spoločníci žalovaného si osobitne upravili právo spoločníka nahliadať do dokladov spoločnosti žalovaného bez obmedzenia) a nevychádzať iba z ust. § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný má povinnosť strpieť vyhotovenie fotokópií, tzn. nie je povinný ich vyhotovovať, z čoho je zrejme, že nie je povinný ani znášať náklady na ich vyhotovenie. K odvolacej námietke žalovaného smerujúcej proti III. výroku napadnutého rozhodnutia žalobca poukazuje na argumenty uvedené vo svojom odvolaní voči III. výroku.

19. Žalovaný vo svojej odvolacej replike nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, označil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nevykonateľný, a v celom rozsahu sa pridržiaval svojej doterajšej argumentácie.

20. Žalobca vo svojej odvolacej duplike zotrval na svojich argumentoch, rovnako sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného a poukázal na svoje doterajšie písomné vyjadrenia, ktoré predložil v priebehu konania.

21. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a žalovaného, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 11.6.2025. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, odvolania žalovaného a ich nadväzujúcimi vyjadreniami, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti výroku II. a III. ako aj odvolaniu žalovaného proti výroku I. a III. napadnutého rozsudku nie je možné vyhovieť.

22. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

23. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalobcu a žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukazuje. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca ako spoločník žalovaného sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému poskytnúť žalobcovi k nahliadnutiu presne špecifikované doklady týkajúce sa žalovaného, toto právo odvodzoval podľa § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka a spoločenskej zmluvy žalovaného. Žalobca argumentoval, že sa od roku 2013 bezúspešne domáhal voči žalovanému nahliadať do takých dokladov spoločnosti žalovaného, ktoré sú relevantné pre realizáciu jeho práva podieľať sa na riadení spoločnosti žalovaného a následnej kontroly činnosti, a pre realizáciu jeho práva uplatniť v mene žalovaného nároky na náhradu škody alebo iné nároky, ktoré má žalovaný voči konateľovi, príp. nároky na vrátenie plnenia vyplateného spoločníkovi v rozpore so zákonom. Žalobca vyslovil obavu, že u žalovaného dochádza k preskupovaniu a presmerovaniu aktív, ako aj k tlmeniu podnikateľskej činnosti v prospech iných subjektov a je tu dôvodná obava, že dochádza k porušeniu zákazu konkurencie druhým spoločníkom a zároveň konateľom žalovaného (bližšie bod 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

25. Z odôvodnenia rozsudku, podľa názoru odvolacieho súdu, vyplýva, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zistil a mal za riadne preukázané, že žalobca je spoločníkom žalovaného s 30% obchodným podielom predstavujúcim vklad na základnom imaní spoločnosti vo výške 9.959,- EUR a tiež aj skutočnosť, že vzťahy medzi žalobcom a ostatnými spoločníkmi žalovaného sú trvalo narušené a ich intenzita je závažného charakteru. Na základe listinných dôkazov predložených žalobcom bolo zrejmé, že žalovaný bránil žalobcovi ako spoločníkovi žalovaného vo výkone práva podľa § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka; žalobcovi bolo umožnené nahliadnuť iba do účtovnej knihy - denníka žalovaného za rok 2015, ktorý nebol predmetom žaloby a bolo mu umožnené robiť si len poznámky v rozsahu cca 2,5 hod. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd konštatuje, že nie je dôvod na zmenu právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie, ktorý prevzal závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R 44/19 a je založený na tom, že právo spoločníka v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka podlieha určitým obmedzeniam (limitom), pretože z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť právo spoločníka nahliadať do všetkých dokladov spoločnosti. Toto právo je zverené inému orgánu - dozornej rade a jej členom, ktorí sú oprávnení žiadať od konateľov informácie a vysvetlenia o všetkých záležitostiach spoločnosti a nahliadať do všetkých obchodných a účtovníckych kníh a iných dokladov spoločnosti. V danom prípade u žalovaného nebola zriadená dozorná rada a žalobca ako spoločník spoločnosti s ručením obmedzeným sa nemôže dožadovať od žalovaného takých oprávnení, ktoré zákon zveruje výlučne dozornej rade ako kontrolnému orgánu. V rámci výkonu tohto práva nie je možné ani žiadať sprístupnenie tých dokladov, ktoré sa týkajú bežného chodu spoločnosti. Súd prvej inštancie podrobne a vyčerpávajúco vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné limitovať práva žalobcu v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie a v súlade s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR R 44/19, jasne a zreteľne limitoval právo žalobcu nahliadať do dokumentov žalovaného na dobu 6 mesiacov, ktoré odôvodnil primeranosťou. Pri určení hranice hodnoty plnenia zmlúv, ktoré uzatvoril žalovaný v rokoch od 2012 do 16.7.2015 ustálil, že primeranou hodnotou plnenia zmlúv je hodnota prevyšujúca 10.000,- EUR. V prípade zmlúv s nižšou hodnotou poskytnutého plnenia, podľa záveru súdu prvej inštancie išlo o plnenia, ktoré by nemali mať vplyv na likviditu spoločnosti a v dôsledku uvedeného aj na hodnotu obchodného podielu žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne pretože v súlade s cit. judikatúrou NS SR súd prvej inštancie upravil rozsah a čas uplatneného práva nahliadať do dokladov žalovaného ktorých rozsah bol limitovaný žalobou, v prospech žalobcu tak aby nedošlo k šikanóznemu výkonu práva na strane žalobcu a žalovaného. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal navrhovaný výsluch H. H. a O. F. (ich výpoveďami mohlo byť preukázané, že žalovaný dokladmi, do ktorých nahliadania sa žalobca domáha, nedisponuje) odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že právo spoločníka na nahliadnutie do dokumentov ako aj jeho samotný limit nemôže byť obmedzovaný na základe tvrdenia, že žalovaný nedisponuje predmetnou dokumentáciou, ktorú je povinný uchovávať a zodpovedá za prípadnú škodu spôsobenú spoločníkovi znemožnením jeho práva v zmysle § 122 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Odvolačný súd v reakcii na ďalšie odvolacie námietky žalovaného konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil uloženie povinnosti žalovaného strpieť vyhotovenie fotokópií špecifikovaných dokumentov zo strany žalobcu (bod 44. a 45. odôvodnenia), ako aj uloženie povinnosti žalovanému strpieť nahliadanie do zoznamu nehnuteľného majetku spoločnosti žalovaného (bod 47. odôvodnenia) a vrátane povinnosti žalovaného predložiť žalobcovi návrh základnej koncepcie podnikateľskej činnosti žalovaného (bod 48. a 49. odôvodnenia). K porušeniu zásady rovnosti zbraní v neprospech žalovaného (keď súd prvej inštancie neustále usmerňoval žalobcu, aby upravil petit žaloby aj napriek tomu, že žalobca nebol v postavení spotrebiteľa a bol právne zastúpený), odvolačný súd sa stotožňuje s obranou žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, keď odvolačný súd v zrušujúcom uznesení nevytkol súdu prvej inštancie konanie v rozpore s § 216 ods. 1 C.s.p., a teda uvedená námietka žalovaného nie je opodstatnená. K odvolacej námietke žalobcu aj žalovaného v súvislosti s III. výroku napadnutého rozhodnutia (o nároku na náhradu trov konania súdu prvej inštancie v rozsahu 70%), odvolačný súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý postupoval správne a v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. priznal žalobcovi náhradu trov konania s ohľadom na jeho čiastočný úspech vo veci, a teda uvedená námietka žalobcu aj žalovaného nie je opodstatnená. Odvolačný súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcu voči výroku II. a III. a odvolacie námietky žalovaného voči výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie nie sú spôsobilé zmeniť skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté o práve žalobcu na nahliadnutie do presne špecifikovaných dokladov žalovaného (výrok I. rozsudku) pričom právo žalobcu v súlade s § 122 ods. 2, Obch. zák. zostáva žalobcovi zachované aj voči iným dokladom žalovaného, za iné obdobie. V prípade, že žalovaný toto právo žalobcu nebude rešpektovať, má žalobca možnosť pomáhať sa svojho práva ďalšou, novou žalobou.

26. Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 145/2011 zo dňa 16.11.2011).

27. Podľa § 389 ods. 1 C.s.p., odvolačný súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

28. Vzhľadom na uvedené odvolačný súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a II. v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil ako aj výrok III. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol vzhľadom na čiastočný úspech žalobcu v konaní v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p.. Odvolačný súd konštatuje, že bolo nutné prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu ohľadne priznania nároku na náhradu trov odvolacieho konania, a preto zrušil IV. výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako nadbytočný podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p.. V súlade s § 255 ods. 2, a § 262 ods. 1, C.s.p. súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania podľa úspechu strany v konaní a to o úspechu na základe výsledku celého konania. Výrok IV. napadnutého rozsudku je preto podľa názoru odvolacieho súdu nemal byť vydaný a vyhlásený.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, a § 262 ods. 1, C.s.p. tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 70%, keďže bol v odvolacom konaní čiastočne úspešný a to vzhľadom na tú skutočnosť, že odvolanie podal žalobca a aj žalovaný. Pomer úspechu a neúspechu strán v konaní je teda v odvolacom konaní totožný ako v konaní pred súdom prvej inštancie. S poukazom na ust. § 262

ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

30. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).